

A woman with long, wavy brown hair, seen from behind, wearing a strapless blue gown that flows out behind her. She is standing in a vast, ornate hall with a polished wooden floor. The hall is filled with numerous large, crystal chandeliers hanging from the ceiling and golden statues or busts on pedestals along the walls. The lighting is warm and dramatic, highlighting the woman and the grandeur of the space.

Zmizení Astrid Bricardové

Natasha Lesterová

Autorka bestselleru *Skříň plná Diora*

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínová, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

„Tato kniha je odvážná, drzá a nádherná, stejně jako tři ženy, které ji vyprávějí. Věty Natashy Lesterové kloužou po papíře a já se od nich nemohla odtrhnout.“

– Kerri Maherová, autorka knihy
Američanka v Paříži

„Toto je asi jedna z nejlepších knih, co jsem kdy četla. Pro mě měla všechno, poutavý příběh prolínající se ve dvou časových rovinách, postupné odhalování rodinných tajemství, historické pozadí událostí spojených s druhou světovou válkou, a navíc zajímavé a okouzující prostředí vzkvétajícího vysokého krejčovství, tedy haute couture.“

– čtenářská recenze knihy
Pařížská švadlena, Databáze knih

NATASHA LESTEROVÁ

ZMIZENÍ

ASTRID BRICARDOVÉ

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

The Disappearance of Astrid Bricard © Natasha Lester 2023

First published in Australia and New Zealand in 2023

by Hachette Australia (an imprint of Hachette Australia Pty Limited)

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-840-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-839-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-308-7 (print)

*Všem ženám, z nichž nějaký muž někdy udělal
někoho menšího, než kým ve skutečnosti jsou.*

*A Lesterovým, hlavně Dicku Lesterovi, který na oslavu
svých osmdesátých narozenin pro svou početnou rodinu
pronajal zámek v údolí Loiry. Přísahám,
že nikdo z fiktivní rodiny v této knize není inspirován
žádným z mých příbuzných. Naštěstí jste všichni
příliš vyrovnaní a málo dramatičtí,
než abyste se mohli stát postavou příběhu –
a to říkám s láskou a vděčností.*

Astrid Bricardová nebyla jen modelka. Stejně tak nebyla jen návrhářka ani jen celebrita. Nedá se vyjádřit, kým vlastně byla. Lze říct jen tolik, že jestli se nějaký člověk někdy stal symbolem určité éry, Astrid Bricardové patřila sedmdesátá léta. Tehdy byla múzou a mýtem a dnes je největší módní záhadou všech dob. Co se stalo s Astrid Bricardovou? To je otázka skoro tak slavná jako stříbrné šaty, které pro ni vytvořil Hawk Jones.

– Vogue, vydání „Módní legendy“, 2010

Prolog

VERSAILLESKÝ PALÁC, FRANCIE, 28. LISTOPADU 1973

Zrcadlový sál ve Versailleském paláci působí na smysly stejně ohromujícím dojmem jako noční klub Electric Circus na Manhattanu, pomyslí si Hawk, když vejde na galerii ve společnosti čtyř dalších mužů. Atmosféru diskotéky vytváří kapely jako Velvet Underground, které hrají tak hlasitě, že hudba působí jako další tepající srdce, polykací ohně, kteří hltají plameny jako bonbóny, a světelná show odehrávající se na stěnách potažených plátnem, takže člověku připadá, že se stěny místnosti propadají dovnitř, a po chvílce zase, že se sám naklání. Zdejší výstřednost je ovšem jiného druhu, má podobu tolika zrcadel, že se před nimi není kam schovat. Hawk se v nich vidí ze všech stran, v tisíci odrazů pod malovanými stropy připomínajícími katedrálu, které ve vás vyvolávají pocit viny, i když jste neudělali nic špatného.

Na jednu znepokojivou vteřinu si Hawk pomyslí, jestli přesně takhle to nedopadne – nakonec zvítězí přesvědčení, že právě díky historii dosahuje francouzská móda svých výšin, nedosažitelných šesti americkými návrháři, kteří se pokouší ukázat, že dnešní módě vládnou šaty, ve kterých

můžete trsat na Rolling Stones. Kéž už by přišla Astrid a dokázala, že je to pravda. Ale kde je?

Podívá se na Billa Blasse, jako vždy zahaleného v tvídu a tabáku. Vedle něj stojí Oscar de la Renta halící se do důstojné černé, Stephen Burrows do své naivity a Halston do sebeobdivu. Hawk ví, že nemá smysl se nikoho z nich ptát, jestli Astrid neviděli.

„*Allons-y!*“ houkne pohrdavě jejich francouzský průvodce na znamení, že by mnohem raději doprovázel Yvese Saint Laurenta a zbytek francouzského týmu, který podle všech vypráská Američany tak, že nadělá cáry nejen z jejich šatů, ale i kůže.

Popravdě řečeno, někdy si to myslí i Hawk.

Vtom vejde Hubert de Givenchy – muž, kterému Hawk ještě před šesti lety nedokázal přijít na jméno, ale od té doby s ním už několikrát mluvil – a jeho pochybnosti se prohloubí. V elegantním obleku a kravatě působí naprosto francouzsky, i vrásky v jeho tváři vypadají, jako by je vyšila precizní švadlena. Hawk si málem začne z nervozity tahat za rukávy svého oblíbeného šedého svetru, ale vzpomene si, že je mu osmadvacet let a že si své místo tady zasloužil, což možná jen dokazuje, že v Americe je návrhářů jako šafránu.

Znovu zapátrá pohledem po Astrid, ale sál zrcadlí jen jeho rozrušení. Navzdory všemu musí Američané dnes večer vyhrát. Jinak Hawk a Astrid nikdy nebudou spolu – a tu myšlenku si nechtěl ani připustit, natož aby se na ni chtěl dívat ve všech těch zatracených zrcadlech.

Seber se.

Přejede si rukou po čelisti porostlé strništěm a připomene si, že Hawk Jones je muž, kterého časopis *Life* označil za nejlepšího módního návrháře celé Ameriky.

„*Bonjour.*“ Givenchy je pozdraví podáním ruky, gentleman jako vždy. „Přeji vám dnes večer hodně štěstí.“

Halston, který je gentleman asi tolik, jako je Hawk konzervativec, zamumlá: „Samolibý kretén,“ a Hawk vidí, jak se

Blassovi a de la Rentovi ulevilo, že se Halston aspoň tentokrát nevyjádřil příliš vulgárně.

A pak zrcadla ukáží Hawkovi ještě o něco tvrdší realitu. Tým amerických návrhářů, což je ve skutečnosti jen shluk rozhádaných eg vyslaných společně na přehlídku, které se účastní všichni od monacké kněžny Grace po vévodkyni z Windsoru a k tomu zástupci všech evropských i amerických novin a časopisů. Tak se stalo, že se ocitli ve Versailleském paláci, kde se chystají bojovat za to, aby se jejich země stala světovým centrem módy, přestože členové pětice spolu sotva mluví a za úspěch se považuje, když Halston nikoho z plných plic nepošle do háje.

A na tom závisí veškeré Hawkovo štěstí.

Obraz v zrcadlech se znovu promění. Teď se v nich odráží nejen jeho vyděšená tvář, ale i hromádka na podlaze u jedné ze soch. Najednou se mu rozbuší srdce, protože vidí, že tu hromádku tvoří nádherné, ale zmuchlané bílé pouzdrové šaty, které viděl včera Astrid šít, šaty, o nichž byl přesvědčen, že jí konečně přinesou potlesk a uznání, jaké si zaslouží.

Proč se sakra hlavní kus Astridiny kolekce povaluje na podlaze Zrcadlového sálu?

Nohy nesou Hawka vpřed. Než si šatů všimne někdo další, je v polovině cesty přes rozlehlý třpytivý sál.

Ve třech čtvrtinách si všimne, že hedvábí barví karmínově, syrově rudá šerpa.

Nohy se zastaví. Hlava se otočí. Ale zrcadla všude kolem něj zdvojnásobují, ztrojnásobují a zčtyřnásobují hrůzu těch šatů, až hlasitě zakleje a ozvěna poskakuje sem a tam, jako by chtěla rozbít všechno to zpropadené sklo dřív, než to udělá jeho pěst.

Protože jestli rudou barvou Astridiny šaty obarvila krev, znamená to, že Astrid je buď mrtvá, nebo ztracená – a on tím pádem také.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Začátek legendy

Jedna

Astrid Bricardová a Hawk Jones

NEW YORK CITY, LEDEN 1970

*A*strid Bricardová stojí před vitrínou, obličej téměř přitisknutý na sklo, ústa, tváře a dokonce i pihy vytvarované do úsměvu, který čekal na vysvobození celý život. Je jí sice čtyřiadvacet let, ale skutečný život začíná teprve teď, a objímat vitrínu v archivu návrhářské školy jí připadá jako nejlepší způsob, jak to oslavit. Nakloní se ještě blíže, až narazí nosem do skla, které ji dělí od šatů.

Většina lidí by viděla kousek z 50. let z dílny Claire McCardellové. Astrid však vnímá génia vláken. U zrodu každého oděvu je totiž jedno jediné vlákno. Ani ne nit, ještě ne. Vlákna, která se čistí, mykají, češou, pak se navinou a tkají. Kouzlo, kterým vznikají látky z damašku a tvídu, z kreponu a sametu.

„Ty ses do těch šatů teda zakoukala.“

Astrid vyjekne. Za sklem stojí muž s úsměvem na rtech, zřejmě má dojem, že právě pronesl celkem slušnou balící hlášku. Vypadá dobře takovým tím samozřejmým způsobem, takže ji napadne, že kdysi dávno nejspíš nosil korunku krále plesu.

„Minimálně v nich hodlám přinést na Manhattan trochu originality, což se tobě moc nedaří,“ opáčí.

Zasměje se a konečně se podívá na šaty místo na ni. Pocítí zvláštní potěšení, když se zaměří na jejich nejdokonalejší prvek – šerpu, která kříží jedno ňadro, obepíná krk a pak vede dolů přes hrudník a zavazuje se na boku.

„Přemýšlela jsem, že kdybych si je vzala na sebe,“ řekne s očima upřenýma na uzel šerpy, „stačilo by za tu mašli jednou zatáhnout a celé by to spadlo. Možná bych se v nich cítila...“ Odmlčí se. Stuha je pojícím prvkem šatů, jediné, co je drží pohromadě, a zároveň to, co může být jejich zkázou. „Cítila bych se silná,“ dopoví.

Ten muž si nedokáže představit, jaký pocit by to pro ženu byl – připadat si skutečně silná. Ale přesně o tom Astrid sní a úsměv, který se jí usadí na tváři, když odchází, je pro ni opora a síla zároveň, ale ne její zkáza.

„Co to máš na sobě?“ zeptá se ten den po vyučování Astrid vysoká dívka, ještě o něco vyšší díky hustému afru.

Astrid sjede pohledem dolů. „Sako, které chtěl táta vyhodit.“

Dívka si odfrkne. „Pánské sako. Jen pánské sako. Nic víc.“

„No, ještě mám spodní prádlo, ale to mi budeš muset věřit.“ Astrid se zašklebí a dívka se zachichotá.

„Já jsem Velvet. Pojď se najíst. Ale nejdřív... Grahame!“ křikne, načež přiběhne nějaký muž. „Našla jsem nám další kámošku. Tohle je...“

„Astrid,“ řekne, když společně vyjdou na východní Čtyřiapadesátou ulici.

„S Velvet jsme se seznámili před pár lety ve večerní škole,“ poví jí Graham. „Dva lidi, kteří nedokončili střední a jejich rodiče nechťeli, aby šli studovat módu.“ Usměje se, ale Astrid ví, že za těmi slovy se skrývá spousta věcí, které nejsou veselé.

„Moji rodiče taky nechtějí, abych tu byla,“ řekne, když za-
bočí k bistru.

„Vidíš? Věděla jsem, že se k nám bude hodit,“ míní Velvet.
„Vydědenci musí táhnout za jeden provaz.“

Ke stolu přijde servírka. Astrid a Graham si objednají, ale
než stihne něco říct Velvet, žena se otočí k odchodu.

„Dám si ještě hamburger a hranolky,“ zavolá za ní Gra-
ham. „A ještě jednu limonádu.“

„Díky,“ hlesne Velvet směrem ke Grahamovi, menší
a o něco méně rozšafná než před pěti vteřinami, kdy se ji
servírka rozhodla ignorovat a pak se na ni ani nepodívala,
když připisovala jídlo na účet.

Velvet si zapálí cigaretu a vyfoukne kouř. „Na tohle si buď
zvykneš, nebo se budeš muset kamarádit s někým víc bílým,“
prohodí k Astrid.

A Astrid ví, že se sice někdy cítí jako vyděděnc, ale jako
běloška z Long Islandu je propletená se životem, zatímco
Velvet se ho drží za pár uvolněných nitek. Ale její pohled
dává jasně najevo, že jestli se Astrid zkusí omluvit za něco,
co upřímně řečeno nikdy nedokáže doopravdy pochopit,
Velvet odejde.

A tak Astrid štouchne do Grahama. „Však jo. Tenhle je
bílý jako šaty, co jsem měla na biřmování.“

„Chceš říct, žeš tam nešla v saku?“ zeptá se Velvet a po
tváři se jí znovu rozlije úsměv.

Přinesou jídlo a Graham se zeptá: „Proč tví rodiče ne-
chtějí, abys studovala módu?“

Astrid mu to vysvětluje mezi sousty makaronů se sýrem.
„Táta je právník a chce, abych si vzala jednoho z jeho mlad-
ších partnerů.“

Velvet a Graham se ušklíbnou.

„Přesně. Jenže...“ ukáže na sako, uhlazené blond vlasy
střižené na mikádo sahající těsně pod bradu v protikladu
k dlouhým vlasům, které jsou teď všudypřítomným trendem,

styl, který je pro ni naprosto typický. „Právníci se mě bojí. Módní návrhářství je to jediné, co jsem kdy chtěla dělat.“

Má na jazyku tolik slov, až se snaží navzájem předbíhat. Na to není zvyklá – většinou mluvili mladší partneři, které táta zval k nim domů na večere. Po večeri ji brávali na projížďky a ona je navzdory naléhání, aby si zajeli na nějaké klidné místočko, vždycky nasměrovala na hlavní ulici. Pak na semaforu vyskočila a šla do baru, díky čemuž si vysloužila ne zrovna dobrou pověst. Mladíci, kteří chtěli odvézt dívku na klidné místočko, aby si procvičili jazyk, ovšem ne mluvením, ti nikoho nepohoršovali, jejich pověst zůstala neposkvřená. Všichni pomlouvali Astrid, která se divně oblékala, po nocích se poflakovala po barech a vůbec se nezajímala o právníky.

„Já jsem taky nikdy nechtěla dělat nic jinýho,“ přidá se Velvet a horečně přikyvuje.

„Měla by jít bydlet k nám,“ řekne Graham Velvet, která se zasměje.

„Asi by nechtěla matraci na podlaze v pidibytě v Chelsea.“

„Matrace na podlaze je asi tak to jediné, co si můžu dovolit,“ odpoví Astrid téměř prosebně. „Nemůžu věčně dojíždět od rodičů z Long Islandu. Potřebuju, aby uvěřili, že z toho přání stát se módní návrhářkou nevyrostu, že to není totéž, jako když jsem v dětství jedla párky s arašídovým máslem.“

„Fuj!“ vypískne Velvet.

Astrid se ušklíbne. Dalo jí to čtyřicet let přemlouvání, které vyvrcholilo slibem otci, že se zapíše na nějaký humanitní obor na univerzitě Hofstra, jak se na dámu sluší. Doufal, že ji univerzita přiměje, aby se rozhodla pro manželství. Ona místo toho studium dokončila. Což znamenalo, že i on musel dodržet svou část dohody – že může jít na Parsons, pokud si školu sama zaplatí. Posledních šest měsíců pracovala na portfoliu, které jí vyneslo prestižní stipendium, takže

rok a půl po začátku kurzu mohla nastoupit. A teď má dva kamarády a bydlení.

Život je boží.

Hawk odloží batoh u dveří bytu na Park Avenue, vejde do kuchyně a políbí mámu na tvář.

Prohrábne mu rukou vlasy.

„Bacha,“ napomene ji žertem, vezme si z lednice limonádu, ale pořád myslí na tu dívku z Parsons. Do archivu si šel pro inspiraci, potřebuje udělat něco nového do svého obchodu, ale nedaří se mu nakreslit nic pořádného. A našel tam ji, oblečenou jen v přiléhavém saku, s pohledem upřeným na šaty, oči přimhouřené, tělesné křivky zdůrazněné způsobem, který je dnes už passé – jedinou dívku v New Yorku, která nezhodila podprsenku. Jeho ruka najednou zoufale zatoužila nakreslit jí na tělo šaty tak, aby to vypadalo, že z něj někdo to spodní prádlo z šedesátých let strhal.

Zamrká, síla té vzpomínky ho zaskočí. „Dneska jsem potkal jednu holku,“ řekne.

„To je mi novinka,“ zavtipkuje jeho máma a pak nadzvedne obočí. „Aha. Odpálkovala tě. Nebo,“ usměje se zasněně, „jsi právě zažil *coup de foudre*.“

„Co kdyby to bylo obojí?“ zeptá se s vážností, jakou v reakci na máminy špatně vyslovované francouzské fráze a představy o lásce na první pohled ještě nikdy nepoužil.

Meredith Jonesová si sedne, vytáhne cigaretu a řekne: „*Coup de foudre* taky znamená blesk. Jediný jasný záblesk a po něm zůstane zase jen nudná šedá obloha. Možná, že kdybys ji uviděl znovu, přesně tak by působila a ty by ses divil, jaký světelný trik tě přiměl si myslet, že je v ní něco víc.“

Ale on si nechce představovat, že by dívka, jež si myslí, že šaty, které by z ní mohly spadnout, jí dodají sílu, mohla při druhém setkání působit nevýrazně.

„Zanesu tátovi večeri,“ nabídne se.

Otce najde v posteli, před sebou má otevřený životopis Babea Rutha. Hawk položí táč, z nočního stolku zvedne baseballový míček a zamyšleně jím hodí o zeď, na níž jsou vidět stopy toho, že to dělá už několik měsíců. Míček chytne a hodí znovu.

„Je to dobrý?“ zeptá se a ukáže na knihu, úderý míčku přehlušují srkavý zvuk, který jeho otec vydává při jídle a jemu je z něj vždycky trapně. Proto ten míček, trik, na který Hawk přišel náhodou a který ho málem rozplakal, když mu otec po prvním jídle doprovázeném bubínkem úderů řekl: „Díky, synu.“

Hawk musel tehdy z pokoje utéct, protože jeho otec nepotřeboval, aby před ním plakal kvůli *coup de foudre* úplně jiného druhu – blesku v podobě mrtvice, který ho bez varování zasáhl před devíti měsíci a zanechal po sobě mozek zničený silnou bouří. Matthiasův obličej povolil, slova zněla nezřetelně a musel vynakládat obrovské úsilí, aby v pravé ruce vůbec něco udržel. Představa, že by se vrátil k práci právníka, kterému stačí, aby zvedl telefon, a vydělá pytel zlata, se Hawkovi zdála stejně vzdálená jako to, že by jeho matka někdy Matthiase přestala milovat a začala chodit s mužem, který by nebyl o dvacet let starší a sešlý životem.

„Babe Ruth ve skutečnosti nebyl sirotek,“ vysloví otec pečlivě, aby jeho jazyk slova neslil do jednoho nesrozumitelného proudu. „Chodil do zvláštní školy pro sirotky, ale jen proto, že s ním pořád byly nějaké problémy.“

Hawk se zasměje. „Ne aby ses tím nechal inspirovat.“

„Je ti čtyřiaadvacet, chlapče. Nebude dlouho trvat, než se od nás odstěhuješ.“

Nad jeho obchodem je volný prostor. Bylo by to ideální místo k bydlení. Jenže kdyby odešel, zůstala by máma na péči o tátu sama.

Hawk odloží míček. Potřebuje odejít, pryč od mizerné budoucnosti, jakou předvídá pro dva lidi, které má na světě nejraději. „Dobrou, tati.“

V kuchyni přistihne mámu v nestřeženém okamžiku. Dlaně má položené na lince a ve sklenici mezi nimi se potí koktejl Tom Collins. Dívá se na snubní prsten na levé ruce, možná vzpomíná, jak každý večer tančila se svým manželem, zamilovaná tak, jak by jednou chtěl být i Hawk, který se však obává, že takovou lásku si on nikdy nezaslouží.

„Dneska zůstanu doma,“ oznámí, i když chce hudbu a whisky a možnost přemýšlet, jak teď, když dokončil vysokou a otevřel si obchod, dosáhnout toho, co chce od života, a jak bude vypadat ta řada let, během kterých nikdy neuhodí blesk.

„Ne,“ ozve se jeho máma rozhodně. „Potřebuju si trochu poplakat a chci u toho být sama.“

Sakra. Mámu obejmě, políbí ji na temeno hlavy a ona ho odstrčí s úsměvem, který by člověku dokázal zlomit srdce.

Na konci týdne musí každý z Astridiny třídy přednést krátkou prezentaci o někom z historie módy, kdo nebyl návrhářem, ale odvětví přesto ovlivnil. Velvet jde jako první, ladně klouže do přední části místnosti jako letadlo po rozjezdové dráze. V ruce drží časopis obrácený ke studentům zadní stranou.

„Tohle je *Vogue*,“ řekne. Otočí časopis na přední obálku. Je na ní černošská modelka.

„*Britský Vogue*,“ upřesní Velvet. „Představuji vám Donyale Lunu. Je to Američanka, ale *americký Vogue* nikdy neotiskl obálku s černoškou. Asi nemusím dodávat, že Donyale teď žije v Londýně. Je vůbec první černoškou, která kdy ozdobila obálku *Vogue*. Tomu říkám vliv ve světě módy. Nechá se ale někdy ovlivnit i *Vogue*?“

Jako by Velvet položila doprostřed místnosti granát. Všichni celí ztuhlí čekají, až vybuchne. Lidé o těchto věcech obyčejně nemluví tak vyčítavým tónem.

Astrid si strčí prsty do úst a hvízdne. „Dobře, Donyale!“ Třída se probere a začne zdvořile tleskat. Velvet se vrátí na své místo vedle Astrid a řekne: „Vsadím se, že je to jediná osoba, kterou dnes uvidíme, která není bílá.“ Následující prezentace Candace Wintersové tuto teorii podpoří. Ale to není důvod, proč se Astrid zvedne žaludek, když uvidí okopírovanou fotografii, kterou Candace drží v ruce.

„Christian Dior je návrhář, který ovlivnil módu víc než kdokoli jiný,“ začne Candace. „Tohle je jeho múza, Mizza Bricardová.“

Všechna Astridina radost se v ní stočí jako nahřáté hedvábí. Mělo ji napadnout, že si Mizzu někdo vybere. Což znamená, že to Astrid musí říct – stejně se to všichni brzy dozvědí. Dokonce i na konzervativní univerzitě, jako je Hofstra, se to rozkřiklo, ačkoli se tamní studenti módou nijak nezabývali a nechápali, co to znamená. Ale tady, mezi aspirujícími návrháři, nebude nikdo, komu by to nedocházelo, a pokud to Astrid sama prozradí, místo aby čekala, až se na to přijde, snad dokáže nějak usměrnit následky a nebude to vypadat, že musí něco skrývat.

„Nikdo neví, odkud přišla,“ pokračuje Candace. „Byla buď tanečnicí v nahé revue, nebo prostitutkou. Bydlela v Ritzu, nikdy nenosila kalhotky, ale vždycky nosila kožichy – a nic moc dalšího pod nimi.“

Astrid vstane, přeruší potlesk a Candace se na ni nasupečně zadívá. „Můžu teď jít já?“ zeptá se vyučujícího.

Přikývne. „Teď si poslechneme držitelku stipendia Claire McCardellové.“ Super. Teď na ni nevráživě zírá víc než pár dalších studentů, kteří stipendium nedostali.

Astrid sama sebe v duchu vybídne, ať je přímá jako čisťá tequilla. „Jmenuju se Astrid Bricardová,“ oznámí. „Jsem

adoptovaná. Moje biologická matka byla...“ Nejde to ven, ta dvě slova, která předurčila její život a budou ho určovat i nadále, pokud s tím něco neudělá.

„Moje biologická matka byla Mizza Bricardová,“ vysloví konečně až příliš nahlas. Šumění, které přeběhne po místnosti, zní napůl zaskočeně a napůl nedůvěřivě.

„Ty jsi dcera múzy Christiana Diora?“ zeptá se Candace s přimhouřenýma očima, možná si myslí, že to je jediný důvod, proč Astrid získala stipendium.

Včera si vyslechli, že jeden z nich vyjde z Parsons a stane se návrhářem s vlastní značkou. Pět z nich bude pro návrháře s vlastní značkou pracovat. Zbytek bude za pět let dělat něco jiného. Dcera Mizzy Bricardové ovšem může klidně nakráčēt k Diorovi a okamžitě dostane práci – nemusí vůbec o nic usilovat.

Jenže Astrid *musí*. Víc než kdokoli jiný. Protože Mizza byla jen impulsem. Astrid je odhodlaná stát se odezvou.

„Tohle,“ Candace poklepe prstem na okopírovanou stránku, „je tvoje matka.“

Astrid ví, o co Candace jde. Nesnaží se objasnit situaci. Chce, aby se všichni znovu podívali na fotografii. Ačkoli Mizzu fotili všichni od Avedona po Beatona, právě tento snímek je nejznámější zkratkou pro slavnou múzu. Mizza je na něm zachycená v kožichu, tělem se naklání k fotoaparátu. Dlouhá šňůra perel jí padá do rýhy mezi ňadry, kožich jí sklouzl z paže a odhaluje poprsí až po okraj dvorce. Na tváři má úsměv, který rozhodně říká *pojď blíž*.

Když padne slovo *múza*, každý si pomyslí *promiskuitní žena*. Jakmile ukážete múzu v kožichu, ozdobenou šperky a s odhalenou kůží, každý si pomyslí *děvka*. Nebo ještě něco horšího. Múzy jsou ten typ žen, které ani nedostávají zaplacení za všechn sex, který nabízejí. Protože po něm touží.

Než Dior zemřel, jezdila s ním Mizza každý rok do New Yorku a navštěvovala Astrid na Long Islandu. Protože Dior

byl slavnější než socha Svobody a ženu, která se obléká jako Mizza, nikdo nepřehlédne, matčiny kamarádky se nikdy neopomněly zastavit v den, kdy se objevila Mizza v kožichu s leopardím vzorem a šperky většími než skvosty ve výloze u Tiffanyho, naprosto nemístnými na předměstí s krátce střiženými trávníky, kde všichni nosili bílé rukavičky, klobouky a jednu skromnou šňůru perel, která se k žádným nádrům nikdy ani nepřiblížila. Tam, stejně jako ve většině Ameriky, existoval jedině styl Billa Blasse – *ženy mají vypadat čistě, zdravě a svěže*, jak říkal s oblibou.

Slova *čistá* a *Mizza* by v jedné větě nikdo nikdy nepoužil.

A Astrid se zase zařekla, že nechce, aby někdo používal v jedné větě s Mizzou její jméno.

Po hodině ji dožene Candace. „Takže proto jsi dostala to stipendium.“

Za Candace se shromáždí skupinka přihlížejících. Je to tak vždycky. Na střední, na univerzitě i v nedělní škole se objeví jedna dívka, jejíž síla pramení z krutosti – dívka, jejímž cílem je najít nejzranitelnější místa každého člověka, aby do nich mohla často a veřejně dloubat – a udělá z Mizzy skandál, jehož je Astrid součástí.

„Dcera múzy,“ pokračuje Candace a ta nálepka se s každým slovem vrývá Astrid hlouběji do kůže.

Jenže Candace není první ani poslední, kdo podobné věci vykládá. „Nebo dcera děvky,“ řekne Astrid nonšalantně. Přinutí se mluvit dál, i když se teď možná chová stejně nepřátelsky jako Candace. „Je mi líto, že ty jsi stipendium nedostala.“

Lapání po dechu je slyšitelné. A Astrid z Candaceina výrazu pozná, že se trefila. Astrid má něco, co Candace chtěla. A Candace jí bude příštích osmnáct měsíců okopávat kotníky. Ale Astrid se nemůže nechat ničit na místě, kam se musela tak tvrdě probojovat.

„Být dcerou Mizzy Bricardové není jako být dcerou astrofyzika,“ pokračuje Astrid mírněji. „Zdědila jsem nanejdvř

výrazné lícní kosti. Jestli to má být bohatství, za pár let bude utracené. Naštěstí se na Mizzu v ničem nespolehám a svůj osud si řídím sama.“

Chtěla, aby to vyznělo jako holý fakt. Ale nahlas to vyslovila spíš jako výzvu. A teď na jedné straně stojí: Astrid, dcera Mizzy Bricardové, majitelka vystoupklých lícních kostí a – jak Astrid doufá – ještě mnohem víc. Na druhé straně: všichni, kteří chtějí z Astrid udělat dceru svůdnice, v čele s Candace – pravděpodobně dcerou nikoho, která má ještě nelístopnější ambice než Astrid.

„To se ještě uvidí,“ odvětlí Candace na znamení, že ano, výzvu přijímá a hodlá zvítězit.

Ale Astrid také. Přijde den, kdy už o Astrid nikdo nebude mluvit jako o dceři múzy.

Překvapí ji, když zaslechne Velvet, jak na ni volá: „Počkej!“ a ještě víc ji zaskočí, když se otočí a vidí, jak za ní pospíchá i s Grahamem.

„Takže jsme fakt vydědění,“ řekne Velvet a proplete svou paži s Astridinou.

Astrid se ten den poprvé zasměje. Protože se zdá, že navzdory všemu a na rozdíl od dosavadního života na Long Islandu má dva přátele.

„Měli bysme vyrazit na nějakou pařbu,“ nadhodí Graham. „Trochu upustit páru.“ A tak se Astrid ocitne v obrovském podkrovním bytě na Broadwayi, u kamaráda Grahamova kamaráda.

„Musíš zaplatit dva dolary,“ informuje ji Graham, když přicházejí na místo. „Je to akce na nájem.“

Astrid chvíli trvá, než pochopí, že akce na nájem znamená, že Grahamův kamarád ve svém podkrovním bytě pořádá večírky, aby si přivydělal na zaplacení bydlení. „Je něco, co se na Manhattanu nedá prodat?“ zeptá se.

„Jedině morální zásady,“ mrkne na ni Graham. „Těch se zbavujeme zadarmo.“ Načež se vrhne do dionýského rytmu tanečního parketu.

Přes sound systém, jaký Astrid ještě neviděla, pouští hostitel eklektický, ale taneční výběr jazzu, klasiky, soulu a diska. Do paží jim narážejí barevné balónky, plstěný klobouk se širokou krempou Astrid dávno někde spadl, bílé tričko jí pot přilepil na kůži. Nakonec jí Velvet dá rukou znamení a společně se celé zadýchané tancem a kouřem, přes který není vidět dál než na konečky prstů, přesunou na kraj místnosti. Každá si vezme banán a pití ze stolku, na kterém není k nalezení žádný z obvyklých stimulantů, jen ovoce, oříšky a džus – jak jim vysvětlil Graham, neřesti si musí přinést každý sám – a svalí se do velikých sedacích pytlů.

„Přesně to jsem potřebovala,“ zhodnotí Astrid.

Velvet se zasměje. „Banány nebo balónky?“

Astrid se taky zasměje a štouchne Velvet loktem do žeber. „Dík.“

„Až zase někdy budeš potřebovat banány jako lék na krávy, stačí říct.“

Astrid si vybaví nepřátelství v Candaceiných očích a smích ji opustí. Přemáhá slzy, které spolu s konopným oparem rozmazávají všechno a všechny kolem, a snaží se myslet na něco jiného než na sebe, protože pokud jde o projevy soucitu, Velvet už by klidně mohla zdobit svatozář.

„Holka, která vyrostla jako dcera právníka na Long Islandu, v klidu vystudovala střední a pak vysokou, si tobě asi nemá moc na co stěžovat,“ řekne.

Velvet pokrčí rameny. „Když jsi řekla Candace, že svůj osud určuješ sama, chtěla jsem ti zatleskat. Protože to není fér, ale je to fakt – stejně jako ty nechceš v ničem být jako tvoje matka, já zase nechci být jako ta moje. Mám sedm sourozenců a máma sice dělala, co mohla, ale v patnácti už jsem místo školy seděla v kuchyni u stolu a přešívala oble-

čení, abysme měli na nájem. Dívala jsem se na ni a nejradši bych jí řekla: ‚Dej mu kondom.‘ Kdyby museli živit jen tři, nebo i čtyři děti, možná bych mohla zůstat ve škole. Vadilo mi, že byla tak pasivní, že jsem pak já musela doplácet na tátovu averzi ke gumám.“

Astrid se napije džusu, ale dala by přednost spíš jointu, který by snad zmírnil napětí v její čelisti. Těžko ze sebe souká slova. „A mně zase vadí, že moje biologická matka jako múza existovala jen proto, aby učinila významným jednoho muže – že neměla vlastní význam. Pak taková Betty Friedanová prohlásí, že svět stojí na pasivní závislosti žen a že ženskost z nás dělá terč a oběť sexuálního obchodování, a já vidím v hlavě tu fotku Mizzy, na které není nic než sex a závislost, a chce se mi křičet. A pak je tu moje adoptivní matka, která je přesně tím typem ženské zavřené v kuchyni, proti jakému Friedanová brojí.“

Prsty obtočí kolem kelímku. „Takže mám matku, která je ztělesněním ženské mystiky, a matku, která svým dekoltem inspiruje muže. A Betty taky tvrdí, že když se zbavíme své ženskosti, budeme konečně silné. Tomu já nevěřím.“

Ukáže na své bílé tričko bez rukávů, pod nímž nemá podprsenku, stejně jako polovina přítomných dívek. „Klidně ukazuj výstřih, jestli chceš. Klidně se postav před místnost plnou lidí nahá a sváděj je úsměvem. Klidně se vyspi s každým na potkání. Ale dělej to pro sebe, protože *ty* se díky tomu cítíš dobře. Nedělej to proto, abys vyzdvihla nějakého muže. Nejde jen o to, že nechci být jako Mizza. Chci se podívat na ženskou módu, která je ztělesněním té údajně hrozně věci zvané ženskost, a tvořit oblečení, které je krásné, *a navíc* vrací ženám jejich sílu. Oblečení, v jakém nikdy nebudou mít pocit, že jejich jediným údělem je dodávat sílu nějakému muži.“

Hudba přechází z lehkého groovu do povznášejícího rytmu, jako by měla podtrhnout naléhavost, kterou Astrid cítí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zmizení Astrid Bricardové***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.